

STRUMPLÅST, m. 3. Se *Strumpfot*.
STRUMPSKAFT, n. 3. Den delen af en strumpa, som bekläder sjelfva benet.

STRUMPSOCKA, f. 1. Se *Strumpfot*.

STRUMPSTICKA, f. 1. Lång nål af jern- eller ståltråd, som begagnas till strumpstickning.
STRUMPSTICKARE, m. 3. — *ERSKA*, f. 1.

En, som stickar strumpor.

STRUMPSTICKNING, f. 2. Strumpors förfärdigande medelst dertill enkom gjorda långa nålar (strumpstickor).

STRUMPSTOL, m. 2. Se *Strumpöfvarstol*.

STRUMPTYG, n. 3. Se *Tricot*.

STRUMPVÄFVARE, m. 3. Tillverkare af strump- eller tricovaror.

STRUMPVÄFVARSTOL, m. 2. Verktyg, hvarmedelst strumpor väfvas.

STRUMPVÄFVERI, n. 3. Strumpors tillverkning medelst väfning.

STRUNT, m. 2. 1) Se *Tallstrunt*. — 2) (fig. fam.) Dålig karl; äfv. dålig sak. — *S. m.* sing. (fam.) Lappri, skräp. *Det är bara s. Åh s.!* Åh lappri! *S. i det!* det bryr jag mig inte om, det gör ingenting. *S. i honom!* honom frågar jag inte efter. *S. i hans löften!* hans löften äro ingenting att lita på. — Brukas ofta fam. i sammansättningar såsom prefix, och betyder då alltid något dåligt, lumpet, utan värde, t. ex. *Struntbok, -karl, -musik, -prat, -sak, -tyg, m. m.*

STRUNTJÄGARE, m. 3. Se *Labbe*.

STRUPE, m. 2. pl. *strupar*. Den egentligen rörformiga delen af luftröret (jfr d. o.). (Fig. fam.) *Fukta s-n, dricka*. Se f. ö. *Matstrupe, Väderstrupe*.

STRUPHUFVUD, n. 4. Se *Luftrörshufvud*.

STRUPKNÖL, m. 2. En upphöjning på halsens främre del, isynnerhet hos det manliga könet. Kallas äfv. Adamsöple.

STRUPLJUD, n. 3. Halfqväfdt ljud, som tyckes komma från strupen.

STRUPMYNNING, f. 2. Svalget eller matstrupens öfre del.

STRUPSTÄMMA, f. 1. Menniskorösten, då den liksom stockas i luftröret och ljuder såsom halfqväfd.

STRUSS, se *Struts*.

STRUT, m. 2. Kägelformigt hoprulladt papper, i spetsen viket, för att deruti tömma och förvara hvarjehanda saker, t. ex. specierier. Göra en *s. En s. papper*. — *Ss. S-formig*.

STRUTBUNKE, m. 2. Örtslägtet Struthiopteris.

STRUTS, strutts, m. 2. Benämning på vissa stora fåglar af olika släkten, tillhörande Strutsfåglarnes ordning. *Afrikansk S.*, den störste bland alla fåglar, 5 fot lång, 8 fot hög; i Afrika och Arabien; springer fortare än en häst. *Struthio Camelus. Nyholländsk S.*, 6 fot hög; på Ulmaroa. *Struthio Casuarius. Amerikansk S.*, 5 fot hög; i södra Amerika. *Rhea americana. Nyzeeländsk S.*, till storlek lik en hönstupp, med jemförelsevis ytterst små vingar. *Apteryx australis*. — *Ss. S-ägg*.

STRUTSFJÄDER, m. 2. pl. — *fjädrar*. *S-drar* äro de kostbara fjädrarne på den Afrikanska Strutsens vingar och gump.

STRUTSFÄGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Benämning på flera stora fåglar, som ej kunna flyga, men hafva ett ganska snabbt lopp. Utgöra 6:te Ordningen af Fåglarna.

STRUTSMAGE, m. 2. pl. — *magar*. (fam.) Stark mage, som kan smälta allting.

STRUTTA, v. n. 1. (fam.) Gå med en framåt stupande, stötande och stapplande gång.

STRYK, n. sing. Slag, som tilldelas någon med käpp, påk, piska, o. s. v., eller med blotta handen. *Gifva. få s. Ge någon huden full af s. Ta s.*, låta slå sig. Se *Kok*. — *Syn. Klapp, Pisk, Dask, Påpackning, Fuktel, Gass, Badd, Badstu, Bas, Bastonad, Påkolja, Rammel, Rammelbuljong.*

STRYKA, v. a. o. n. 3. Impf. *Strök*. Sup. *Strukit*. Part. pass. *Struken*. 1) Draga handen eller något annat utefter ytan af ett föremål. *S. en katt på ryggen. S. med handen öfver något. S. emot håren ell. luggen. S. smör på bröd, påbreda smör. S. ett streck, draga ett s. S. en rakknif, draga den på strigeln. S. linne, med strykjernet slåta det. S. ett sädesmått, med strykträ aftaga rågen derpå. S. på fiol o. d., draga stråken öfver fiolens strängar; spela fiol. (Fig. fam.) S. någon om munnen med fagra ord.*

afspisa med f. o. *S. penningarna i sin pung, i sin ficka, tillegna sig dem. S. på foten, vid bugning draga foten bakåt utefter golvet; äfv. gå sin väg; äfv. gifva vika, erkänna sig underlägsen. S. sömnen ur ögonen, gnugga ögonen, för att bli rätt vaken. S. skjortan öfver hufvudet på sig, taga den af sig öfver hufvudet. S. af, se Afstryka. (Fig. fam.) Han s-ker aldrig af sig den skammen, han blir aldrig fri derifrån. S. än, bort, se Anstryka, Bortstryka. S. in, ned, under, upp, ut, öfver, se Instryka, &c. S. om, stryka ånyo. S. på, beströka med något. — 2) Se Anstryka, Öfverstryka. S. med oljefärg, med fernissa, gips, beck, o. s. v. — 3) a) Draga, neddraga, nedtaga. S. hästen tillbaka, med tömmarna tvinga honom att gå baklänges. S. ned byxor. — b) (sjöt.) Nedfira. S. en stång, en rå, ett segel. S. flagg, hala ned sin flagg. — 4) (fam.) Gifva slag, stryk. S. en på örat. S. på, upp, piska upp. S. till, slå till. — V. n.*

1) Gå, fara baklänges; låta gå baklänges. *Hästen strök emot väggen. S. med åkdon, häst, fartyg. S. med årorna, skjuta årorna ifrån sig, så att båten går baklänges. — 2) Till fots ströfva omkring, gå sysslolös. Gå och s. omkring. S. kring land och rike. — 3) (om floder o. s. v.) Flyta, hafva sitt lopp. *Donau s-ker förbi staden. Elben s-ker fram genom landet. Floden s-ker midt igenom staden. — 4) Löpa, sträcka sig i viss riktning. Den bergsryggen s-ker i öster. Stora landsvägen s-ker fram der. — 5) Drifvas, fara med fart. Kulan strök förbi ansigtet på mig. Moln s. fram. — 6) (fam.) S. med, åt ell. blott s., gå åt, förtäras, förbrukas, förloras, mistas, o. s. v. Hans gård strök med. Allt strök med både smått och stort. Den varan stryker snart åt, blir snart utsåld. Mat och dricksvaror, allt strök. Han s-ker med, kan ej räddas, ej komma sig, dör. I folkspråket säges äfv. S. i skrinet. — S. sig, v. r.**

1) Draga flata handen öfver någon kroppsdel. *S. sig i håret, om munnen. (Fig. fam.) Låta s. sig om munnen med fagra ord, låta afspisa sig med tomma löften o. s. v. — 2) Skubba sig, skjuta kroppen fram och tillbaka mot ett föremål. *En häst, som s-ker sig emot väggen. — 3) (om hästar) Slå i sko; äfv. stryka grimman af sig. — S-nde, part. pres. (Fam.) S. vind, utmärkt gynnsam. S. fart, afgång, appetit, ganska stark. — Struken, part. pass. S-elt mål, då rågen med strykträet blifvit aftagen. S-kna noter, med streck öfver hufvudet eller halsen.**